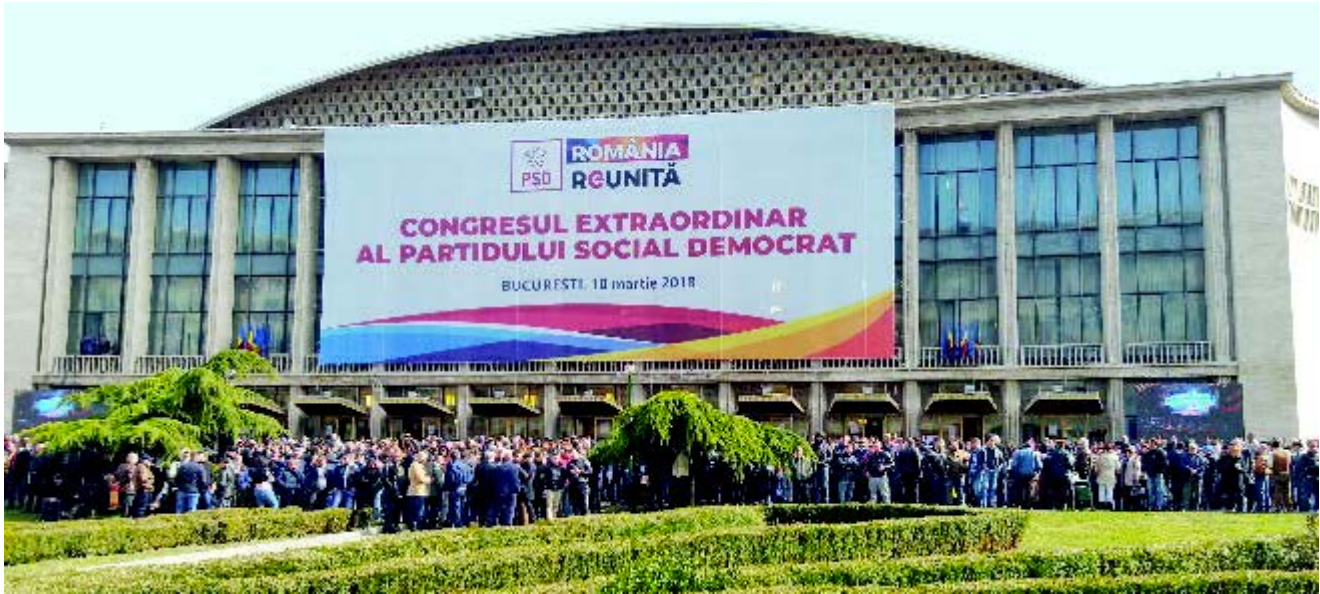

NOSTALGIA PARTIDULUI UNIC

Nu peste mult timp vor fi trecuți în istoria României treizeci de ani de la apusul comunismului, de la abolirea unui sistem totalitar care, cu bune și cu rele, cu lumini și umbre, s-a prăbușit sângeros, zgomotos și haotic în decembrie 1989.

Marea majoritate a populației a investit speranțe într-un sistem care promitea a fi unul democratic, reformator, care să creeze prosperitate și progres! În ianuarie 1990 eram exuberanți, priveam viitorul ca pe o poiană luminoasă de flori în care vom respira un aer proaspăt, parfumat, cu virtuți tonifiante. Din păcate, câmpul de flori pe care l-am visat s-a dovedit a fi o pârlăoagă cenușie, invadată de buruieni și ciulini.

Era începutul unei epoci a minciunii și a jafului legiferat, al unei epoci a destructurării sufletului românesc, al unei epoci perverse în care sloganul „una zicem, alta facem” avea să devină un mod de viață. De la „epoca de aur”, a „omului de omenie”, s-a ajuns la epoca „omului de nimic”. Pas cu pas, zi de zi, an de an ne-am transformat într-un popor dependent de valorile exterioare țării noastre, acceptând inconștient să ni se încalce drepturile constituționale și libertățile cetățenești.

S-au întâmplat multe lucruri benefice în timpul administrației ultimului conducător comunist, Nicolae Ceaușescu, dar au fost și greșeli economice ireparabile. După 1990, efuziunea generală a poporului român s-a revărsat nu spre o democrație reală, ci spre ceva necunoscut, fluid, nedefinit. Unii dintre noi s-au dezmeticit, au ieșit din transă, alții continuă să trăiască acest mod de viață, devenind din ce în ce mai rudimentari, mai agresivi și mai lacomi. Aceștia nu le mai pasă de nimeni și de nimic. Doar de ei. Acești indivizi s-au depărtat de credință, de Dumnezeu. Au devenit adepții Satanei și ai obiceiurilor sataniste. Infestați de ură, cotropiți de vicii, goliți de virtuți, acești indivizi își trăiesc viața în păcat și în banii publici, datorită incompetenței și corupției. Mulți dintre semenii noștri compară toate aceste experimente, făcături grosiere în numele democrației cu ceea ce se întâmplă în sofisticatele și secretele laboratoare unde au loc complicate mutații genetice, cu scopul de a crea organisme adesea monstruoase, în numele științei. Este greu de deslușit ce se întâmplă în mințile bolnave ale celor care au administrat țara în cei aproape treizeci de ani și au acumulat averi fabuloase (majoritatea dobândite fraudulos), sărăcind populația țării. Aceștia, decuplați de la valorile morale ale societății, s-au îndepărtat periculos de mult de electorat, de nevoile și interesele lui. În anul Centenarului Marii Uniri, atât de important pentru țara noastră, când toți românii ar trebui să fie mai uniți ca niciodată, pentru a sărbători într-o autentică atmosferă de bucurie și voie bună evenimentul dedicat reîntregirii națiunii române, asistăm la certuri interminabile pe mize mici, meschine.

În ciuda Unirii de la 1600, într-adevăr un eveniment meteoric, apărută pe fundalul celor două mii de ani de existență a poporului român, la origini constituit chiar de Sfântul Andrei și, de ce nu, de

exilatul Ovidiu (în prezent revendicat prin instanțe de judecată de către italieni), anul 2018 consacră stupidul slogan maghiar „Noi 1000 de ani, ei 100 de ani”.

Indiferent cât de mult s-ar agita vârfulurile lor politice, demersurile vor rămâne fără succes. Cine poate stinge făcliile luminoase ale glorioasei noastre istorii? Nimeni, niciodată!

De când alianța PDS-ALDE a câștigat alegerile în decembrie 2016, atenția generală a populației s-a concentrat cu precădere către modul inexplicabil cu care s-a acționat pentru schimbarea guvernelor și remanierea acestora. Toate aceste surprinzătoare mișcări ne-au lăsat pe cei mai mulți dintre noi stupefiați, fără să înțelegem logica pe care au avut-o cei care și-au „dărâmat” de două ori propriul lor guvern fără nicio influență ocultă dinăuntru sau din afara țării. Comportamentul politic straniu al alianței pare a fi al unui Partid Unic, aflat la putere și care își schimbă guvernele fără nicio noimă sau poate că există una ascunsă, menită să contribuie la „ascuțirea luptei de clasă”. Avem o țară minunată, dar care a suferit cumplite umilințe. Au fost distruse, la propriu, mii de întreprinderi, au fost închise sute de exploatare miniere (aur, argint, cupru, cărbune), ne-am înstrăinat pământurile și resursele (petrol și gaze), am permis defrișarea irațională a pădurilor, am promovat exporturile de materii prime la prețuri de nimic și am încurajat importurile de produse de tot felul, pe bani grei. Astfel, ne-am înfometat populația, am sărăcit-o și determinat-o să migreze în lume. România a ajuns să fie al doilea exportator mondial de forță de muncă după Siria (pe teritoriul căreia se duce un cumplit și distrugător război).

În „laboratoarele” PSD-ALDE se caută noi soluții de a hăcui țara de puținele resurse care au mai rămas în „masa credală a României”. Ochiul hulpav al acestora ațintit asupra respectivelor resurse i-a îndemnat să creeze o structură publică de genul Fondului Național de Investiții în componența căreia să se regăsească acele entități economice care au mai rămas pentru a fi jefuite printr-o manieră politică, deja ajunsă la perfecțiune. Congresul PSD a avut ca principal obiectiv recâștigarea electoratului (din păcate, pentru ei, fără succes) și așezarea obedienților Conducătorului Suprem în fotoliile confortabile ale puterii. Ca într-un ritual al unor vremuri demult apuse, cu reverberații magice, șeful Partidului Unic, cu nimb de zeitate, își flutura mâinile ridicate în sus, ca și cum și-ar fi dorit să se înalțe în zbor, levitând deasupra mulțimii. „Incantațiile” rostite de „conducătorul iubit” au declanșat în mulțime urale și ropote de aplauze îndelungi. Încercările domnului „conducător iubit” de a-l copia pe tovarășul Nicolae Ceaușescu au fost sortite unui eșec răsunător, lamentabil. Față de domnul „conducător iubit”, tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a confruntat cu probleme infinite mai complicate, inclusiv atunci când a trebuit să-l înfrunte pe „fratele de la Răsărit”, când au apărut între ei divergențe în probleme politice, ideologice, economice, care amenințau libertatea și integritatea României.

Iată că după aproape treizeci de ani de la căderea comunismului, în afara sărăciei aproape generalizate, pe „micile ecrane” asistăm zilnic la spectacole grotești pe cele mai diverse teme, inclusiv la cele de preamărire a „conducătorului iubit”.

Din păcate, Centenarul Marii Uniri ne găsește dezbinați și săraci, cuprinși de deznădejde. Ieșim cu greu dintr-o iarnă prelungită care a înghițit o parte din primăvară și din bucuriile ei, acoperind sub greutatea zăpezii viscolite firavul ghiocel, vestitorul primăverii de care ne-am bucurat atât de puțin. Ne-a mai rămas speranța de a ne bucura privirea și de a ne încânta sufletul - floarea soarelui - o plantă minunată care ne aduce prosperitate și care ar putea fi pentru noi, românii, o emblemă o bunăstării.

Conf. univ. dr. **GABRIEL I. NĂSTASE**